

vode pocitka

letnik 30, številka 1-2/2014

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

ŽALOSTNO	4	Jezus in njegova realnost
PRESENETLJIVO	6	Daj Jezusu piti
NEMOGOČE	8	Hoja po vodi
PRIZEMLJENO	18	Dan po božiču
DEJANSKO	22	Biti napolnjen s Svetim Duhom

SPOKOJNO	32	Obdobje miru
NEPRIČAKOVANO	36	Neverjetno Božje kraljestvo
GANLJIVO	40	Zgodba o nekem dečku
NAZORNO	43	Evangelij v slikah
MODRO	46	Izreki in modrosti

Peter Golob,
urednik,
doktorand
na Teološki
fakulteti
Univerze v
Ljubljani

Jezus in njegova realnost

Jezus je bil mladenič, ki je umrl že pri 33-ih. Izhajal je iz begunske družine. Svoje ni imel, tudi poročen ni bil. Živel je pri svojih starših ali pa, če je bil kje na obisku, je imel navado, da je ostal nekaj čas tam. Da bi naredil kakšno šolo, razen veroučne, ni znano. Nikoli ni bil na kakšnem vodilnem položaju, nobene vidne funkcije ni opravljal. Razen tega, da je bil večš tesarske obrti, drugih sposobnosti ali spretnosti ni kazal. Baje je bil tudi zelo povprečnega videza, nič kaj privlačen na

pogled, običajen podeželan, iz nerazvite kmečke pokrajine. Ničesar zavidanja vrednega ni imel, niti nobene zavidanja vredne funkcije ni opravljal. Tudi ustanovil ni ničesar.

Jezus je bil milo rečeno »brezupen primer«. Nič ni imel, nič pomembnega ni bil, nič oprijemljivega ni povedal, nič posebnega ni znal, nič velikega ni naredil. Nič ni napisal, nič ni sezidal, do nobenega položaja se ni dokopal, nič konkretnega ni ustvaril, pod nobeno mojstrovino se ni podpisal. Nič ni izumil, nobenega priznanja ni dobil, z nobenim dosežkom se ni vpisal v zgodovino, nobene bitke ni izbojeval, nobenih vidnih rezultatov svojega dela ni imel za sabo. Nikjer ni bil častni član, v nobenem društvu ni bil predsednik, na nobeni fronti se ni boril, nobenih težkih bolezni ni izkusil, nobenih družinskih tragedij ni doživel.

Jezus je imel poleg vsega tega še zelo neobičajne nazore. Veliko se je družil z »marginalci«, z ljudmi z dna družbene lestvice. Enostavno – ljubil

jih je, opravičeval jih je in jih bodril. Javno pa je preziral duhovnike, ki so se delali svete in pobožne. Rohnel je proti svetohlinstvu. Enako tudi ni prenašal ljudi, ki so se obnašali, kot da so nad ostalimi. Glede spoštovanja moralnih pravil, verskih predpisov in družbenih norm je imel zanimivo stališče: najprej človek, nato vse ostalo. Ljudi ni delil na boljše ali slabše, na bolj ali manj pomembne, na »ta prave« in na tiste druge, niti glede bogastva ne. Bil je poštenjakar, ki je imel marsikaj za povedati proti dvoličnosti in hudobiji. Če je prišel do njega kak grešnik, ga je potolažil, če je srečal bolnika, ga je ozdravil, če je naletel na osovraženega človeka, ga je hotel поблиže spoznati. Do vsakega ubogega človeka je bil usmiljen. Nebogljeni, ponižani, obupani ljudje so se mu smilili. Hotel jih je vse potolažiti.

Jezus je bil po svoje revež. Nikomur ni storil nobene škode, nikomur ni predstavljal bremena, niti domačim niti družbi niti državi niti cerkvi. Proti nikomur ni rovaril, nikogar ni izkoriš-

čal, na nikogar se ni stresal, nikomur ni delal težav. Nasprotno, hotel je ljudem pomagati, jih potolažiti, jim vrniti upanje in vero, jim dati novega zagona, jih spodbuditi k novemu začetku. Svoje življenje je posvetil temu poslanstvu, da onemogle ljudi reši njihove bede. Svoje življenje je posvetil najbolj odrinjenim, ranljivim in socialno šibkim slojem družbe. Revež je bil, ker je bil za to svoje delo kaznovan. Namesto spoštovanja, ki bi si ga zaradi svoje plemenite držbe zaslužil, so pljuvali nanj. Namesto priznanja, ki bi mu ga zaradi družbeno koristnega dela lahko dali, je naletel na odpor in nevoščljivost. Namesto pomoči in razumevanja je dobil udarec po licu in brco v rit. Namesto moralne podpore grožnje s smrtjo. Zaradi svoje človekoljubnosti si je na vrat nakopal sovražnike. Doletelo ga je mučenje, čeprav si ga ni z ničemer zaslužil.

V imenu ljubezni do Boga in človeka se je kljub vsem tem bridkostim razdajal še naprej. Čeprav ga je to nazadnje stalo življenja ...

Dr. Daniel Brkič,
pastor Evangelijske
cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto,
superintendent,
profesor na
protestantski Teološki
fakulteti Univerze v
Zagrebu

Daj Jezusu piti

V Janezovem evangeliju beremo, kako je Jezus pri Jakobovem studentu srečal neko žensko iz Samarije, ki je prišla zajemat vodo in je bila na slabem glasu. A Jezus ji je vseeno rekel: »Daj mi piti!« (Jn 4,7) Takšno druženje je bilo Judom prepovedano, zato so se temu čudili celo Jezusovi učenci. Toda Jezus ruši vse tabuje. Presega meje nacionalizma, ki je prerasel v sovraštvo med Judi in Samarijani. Ruši verske predsodke, ko pravi, da

je vseeno, na kateri gori častijo Boga, na Sionu v Jeruzalemu ali pa v Samariji na gori Garizim, saj Bog gleda na srce. Človek pa si tako rad ustvarja bogove in templje po svoji meri in okusu. Jezus preseže tudi mejo, ki deli oba spola. Poleg tega se pogovarja s pol poganko, pa še z javno grešnico. Jezus ve, da mora biti človek svoboden, če hoče biti skladen in celovit človek.

Jezus Samarijanko rehabilitira in jo celo prosi, da bi pil iz njene posode, čeprav je bilo to nedopustno. On verjame vanjo in v njen nov začetek.

Ponuja ji možnost za spremembo, ker Jezus vedno rešuje človeka, ne pa črk postave. Samarijanka tako postane podoba nas vseh, ki zajemamo običajno vodo, a se ne zavedamo, da smo bolj žejni drugačne vode. Kajti naša duša je brez Boga prazna in suha, življenje pa brez pravega smisla. Jezus je zadel v tarčo Samarijankinega srca. Zdaj je konec njenega sprenevedanja. Razkrinkana je in postavljena pred zid. Slišala je to, česar si sama ni upala priznati. Da se spleča živeti samo za tisto, za kar se spleča tudi umreti. In da se spleča umreti samo za tisto, kar je nesmrtno in večno. Saj je naše srce nemirno in nepotešeno, dokler se ne spočije v Bogu. (Avguštin) Samarijanka je poskusila prav vse, tudi avanture z moškimi, samo da bi bila srečna, a je ostala vedno opeharjena, izigrana, zlorabljen in osamljen. Spoznala je pa, da je ta človek, ki se z njo pogovarja, drugačen. Da je ne obsoja in je ne ponižuje, ampak jo razume in sprejema. Začutila je, da je on sam izvir žive vode. Vedela je, da se ji tre-

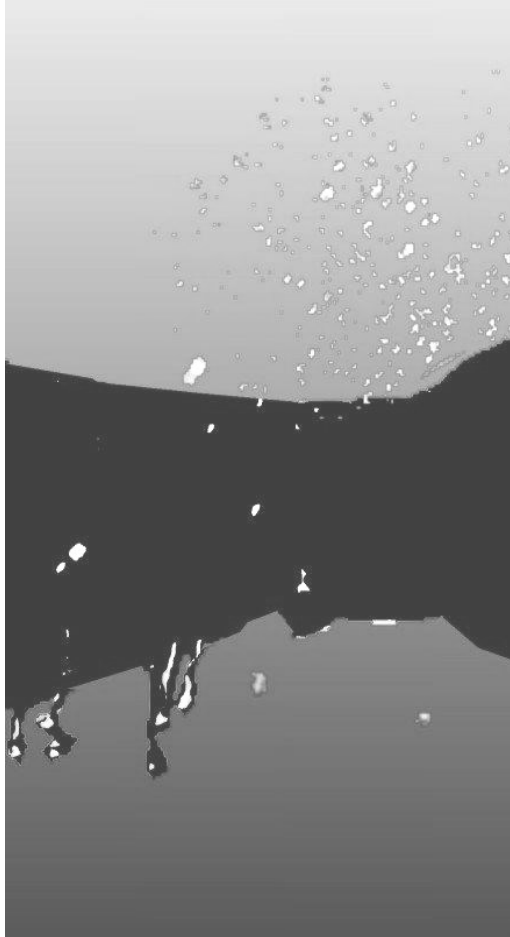
sejo tla pod nogami in da se bo morala slej ko prej oprijeti čvrstega neba. Vendar – kako težko priznamo svojo bolečo točko in se raje borimo in se do zadnjega upiramo Božji milosti – samo, da se ne bi vdali!

Samarijanko je srečanje z Jezusom povsem spremenilo. Tam je pustila prazen vrč svojega življenja in ga raje napolnila s solzami kesanja. In bila je notranje ozdravljena. Spovedala je to, kar jo je grizlo, peklo in bodlo. Neka zgodba govori o volku, ki je slišal, da gredo ljudje k spovedi. Tudi on je šel. Spovednik ga je vprašal: »Ali si se zares vsega spovedal?« »Da! Kesam se s celim srcem!« Medtem pa je volk slišal, kako pred cerkvijo bleje ovca. Zato je rekel spovedniku: »Oče, prosim vas, pohitite s spovedjo, kajti zunaj je nekdo, ki me čaka in ga imam zelo rad.« Vsako takšno kesanje je brez učinka. Pravo kesanje boli, a ozdravlja. Je kot vrtnica s trnjem, saj je vrtnica brez trnja tudi brez vonja. Iskreno kesanje ima v sebi vonj nebes, v srcu pa izvir žive vode, ki jo

nosimo s sabo vedno in povsod.

Kje je mesto grešnikom? Večina jih takoj pomisli, da v peklu, a nas Evangelij uči drugače. Mesto grešnikom je pri Jezusu, s tem pa tudi v Cerkvi, kajti Jezus je prijatelj grešnikov. Če nismo grešniki, hitro najdimo nekaj, da se bomo lahko uvrstili med grešnike in se postavili v njihovo vrsto. Nekdo je zapisal, da v Kristusu vse naše črne saje kristalizirajo in postajajo bel diamant. Kakšna čudovita Božja reciklaža! Bog iz gnusnih odpadkov naših grehov izdeluje nebeško zlato.

Čeprav je Jezus Kristus Bog čudežev, raje trpi žejo in prosi, da mu dá piti grešna ženska. Mi ga želimo videti v nedostopni bleščeči svetlobi, kot to velja za druge bogove, zato, da bi mu lahko sploh zaupali, on pa sedi pred nami kot utrujeni popotnik. Mi čakamo, da bo on nas obdaril, on pa prosi, naj mu najprej mi damo požirek hladne vode. Hoče biti deležen naše siromašne in omejene ljubezni. Vam to kaj pove o pravem Bogu in o njegovih merilih? Jezusov Bog verjame v člo-

veka, se zanj bori in stopa v brezno naše izgubljenosti. Zanj smo dragoceni, ne glede na to, kaj govorijo in si mislijo o nas drugi, ko nas ocenjujejo po svojih ozkih merilih.

Samarijanka je bila prepričana, da opoldne, po njihovo okrog šeste ure, ko je sonce najvišje, pri studentu ne bo nikogar. Zato je tudi izbrala takšno uro, da bi se kot javna grešnica izog-

nila priskutnim pogledom, zbadljivkam in preziru. Ostali so prišli po vodo že zgodaj zjutraj, ko ni vroče. Najpristnejši odnos z Jezusom doživimo običajno takrat, ko najmanj pričakujemo. Najlepša srečanja z Bogom so nenapovedana, nepričakovana, spontana in povsem nepripravljena. So preseñčenja. Kajti v takšnih trenutkih smo najbolj iskreni, najbolj resnični in najbolj dovezetni za spreobrnjenje. Takrat,

ko nas Bog zaloti in nas ujame nepripravljene, smo takšni, kakršni smo v resnici, prístni, brez maske »salonske vere«.

Jezus tudi danes, v tretjem tisočletju, stoji pred nami in nas prosi: »Daj mi piti!« Stoji pred hišo naših zavoženih življenj, pred vrati naših strahov in obupov – in trka. Ne čakajmo, da bi svojo hišo polepšali, preden bi mu odprli, kajti polepšal jo bo on s svojo prisotnostjo. Kako ne bi mogel on, ki je lepota nebes, biti lepota moje in tvoje hiše? Ne bojmo se Boga, saj nas želi naučiti ljubiti, kajti človek je tak, kakršna je njegova ljubezen. Daj Jezusu piti, ker ga žeja po tebi. Tako kot je rekel na križu: »Žejen sem!« (Jn 19,28) Bolj kot ga je takrat žejalo po pijači, ga danes žeja po nas in je žejen naših grehov. Daj mu piti, odžejamo ga namreč lahko samo grešniki, kajti želi nas odrešiti in nam v zameno dati svojo živo vodo, ki teče v večno življenje. (Jn 4,14) »Gospod, daj mi te vode, da ne bom več žejen.« (Jn 4,15)

dr. Daniel Brkič

Hoja po vodi

*Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.
(Flp 4,13)*

Verovati je težko. Sören Kierkegaard je rekel, da pomeni verovati, kakor hoditi po poti, kjer na vseh smerokazih piše: »Nazaj, nazaj!« Kajti verovati pomeni zaupati. Tisti, ki se je zares predal Bogu, pa Bogu toliko zaupa, da mu je vseeno, ali ga Bog vodi skozi trpljenje ali skozi radost. (Nicolas Herman, 1608-1691)

Ali človek lahko hodi po vodi? Stari Egipčani so pojem nemogočega prikazali v hieroglifih, in to ravno s sliko človeka, ki hodi po vodi. Isto sliko najdemo tudi v evangeliju.

Jezus hodi po vodi

In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran; sam naj bi medtem odpustil množice. In ko je množice odpustil, je šel na goro, da bi na samem molil. Ko

se je zvečerilo, je bil tam sam. Čoln pa se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter. Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim. Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!« Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si podvomil?« In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal. Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.« (Mt 14,22-33)

Helen Keller je rekla: »Življenje je ali drzna pustolovščina ali pa ni nič.« Bila je slepa in gluha, vendar je postala

ena izmed najplivnejših ljudi 20. stoletja. Zakaj? Ugotovila je, da se ne sme prepustiti samopomilovanju in strahopetnosti. Odločila se je, da ne bo odnehala, dokler ne bo uspela. Zato je svoje sanje uresničila. Živela je po načelu: **»Padi sedemkrat, vstani osemkrat!«**

Kako drugače so sredi viharne noči v čolnu ravnali strahopetni Jezusovi učenci, saj so se obnašali kot poraženci. Samo eden se je odločil drugače, Peter. Še nihče v zgodovini človeštva ni hodil po vodi, razen on. To pa zato, ker se je tako odločil. Vsi so imeli to možnost. Takšni premikajo svet in Cerkev. Albert Einstein je rekel: »Jaz nisem bil nadarjen in nadpovprečno inteligenten človek. Bil sem le radoveden kot mačka in uporen kot buldog.« Vedimo, da tudi če bitko zgubimo, vojne še nismo izgubili. Porazenci strmijo v problem, zmagovalci pa iščejo rešitev problema.

Bog potrebuje ljudi, ki se v odločilnih trenutkih ničesar ne ustrašijo.

Takšni so nosilci sprememb, ker si upajo iti dlje, kot je možno. Tudi v času stare zaveze so Izraelci videli v Goljatu velikana in so se pred njim tresli, samo David je rekel drugače: »Goljat je tako velika tarča, da ga ne morem zgrešiti!« Vse to bi zvenelo kot novodobna duhovna alternativa, new age, če ne bi usmerjali svojega pogleda na Jezusa. Tako pa velja, da vse zmorem v njem, ki mi daje moč.

Je res Jezus Božji odgovor na vse probleme? Jezus ni odgovor na vse probleme v tem smislu, da nas iz problemov rešuje, ampak da je v vsakem problemu z nami. Trenutki krize so v bistvu trenutki najgloblje vere. Vera, ki se ne preizkusi s problemi, ni vera.

Zanimivo, da so se učenci znašli v problemu ravno takrat, ko so bili sredi Božje volje, kajti Jezus jih je primoral, da so šli s čolnom na drugo stran. Bili so mu le poslušni. Pa je ravno takrat nastala nevihta. Kdo ne prepozna v nasprotnem vetru našega nasprotnika, hudiča? Toda ob četrti nočni straži, ob treh ponoči, je prišel Jezus,

Gospodar vesolja, in hodil po vodi. Zato, ker on stopa po morskih valovih. (Job 9,8b) Morje je metafora vsega zla, vsega hudega. Ali ne molimo tudi v očenašu »in reši nas vsega hudega«, dobesedno »hudiča«?

Učenci so vedeli, da običajen človek ne more hoditi po vodi, ker temu nasprotujejo vse naravne zakonitosti. Zato so pravilno sklepali, da gre za prikazen. Njihova reakcija strahu je bila povsem normalna in nima nobene zveze z nevero ali pa z grešnostjo. Konec koncev nihče kar tako ne hodi po besnečem morju, kot da bi šel na sprehod. Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: »Ne bojte se!« Peter pa mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« Jezus pa mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu, ker je slišal besedo Boga.

Ali je hotel Peter posnemati Jezusa in je zato dobil željo hoditi po vodi? Ali pa je Peter mislil, da je boljši od dru-

gih? Le kdo bi stopil iz čolna v vodo? A ni to preveč domišljavo in nespametno?

Peter je najprej Jezusa vprašal za dovoljenje. Če bi Jezus rekel, naj ne stopa iz čolna, bi Peter ostal v čolnu. Če pa bi rekel, naj počaka, pa bi počakal. Peter je lahko hodil po vodi zato, ker je verjel v Jezusov klic: »Pridi!« Petrova vera je bila preizkušena s poslušnostjo. Ne ostanimo v čolnu, če nas kliče, ampak hodimo za njim v samo večnost. Peter je doživel to, o čemer piše prerok Izaija. »Nikar se ne boj ... Ko pojdeš čez vodo, bom s teboj in te ne poplavi ...« (Iz 43,1-2) »Je pa vera obstoj resničnosti, v kate-re upamo, zagotovilo (dokaz) stvari, ki jih ne vidimo.« (Heb 11,1) Če parafraziram Pismo Rimljanom 8,2-4, bi to zvenelo takole: »Zakon višje duhovne dinamike v Kristusu me osvobaja nižjega zakona hidrodinamike in mi omogoča, da hodim po vodi«. Življenje v Duhu je namreč trajna »hoja po vodi«. (Gal 5,16)

Delati moramo tisto, kar Bog hoče, da delamo.

Peter ni stopil v vodo kar tako, da bi izzival nesrečo ali pa zaradi atrakcije. Za dovoljenje je prosil Jezusa. Iz čolna je stopil na Jezusovo besedo. To je bila Božja volja. Najtežje je namreč prebiti cono udobja. Če želimo sprejeti nove stvari, moramo storiti tiste stvari, ki jih nismo še nikoli počeli. Ko sem prvič pridigal, sem mislil, da bom umrl. Ko sem prvič nastopal pred TV kamerami, sem mislil, da se bom zgrudil.

Thomas Edison je več kot deset tisočkrat ponovil poskus, preden je odkril žarilno nitko za žarnico. Ko so mu prijatelji svetovali, naj po že stotih spodrslih in neuspehih preneha, je rekel: »Zakaj bi nehal zdaj, ko že vem, da nekaj sto stvari ne bo delovalo?« Moramo izstopiti iz varnosti v negotovost, iz čolna v vodo. S tem bo prekinjen naravni zakon. Znanost na to nima odgovora, Bog ga pa ima. »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.« (Flp 4,13) Padi sedemkrat, vstani osemkrat!

Peter je moral premagati strah pred neznanim, strah pred neuspehom in strah pred kritiko drugih. Kaj se bo zgodilo z mano, ko bom stopil iz čolna? Samo vera omogoča, da narediš prvi korak, čeprav ne vidiš stopnišča. (M. L. King, ml.)

Bral sem, da v muzeju v Angliji hranijo star zemljevid neraziskanih morij iz leta 1525. Na njem je napisano: »Tukaj naj se pomorščaki varujejo škorpionov, tukaj so velikani, tukaj domujejo sirene, tukaj so vrata smrti, tukaj so zmaji ...« Nihče več ni hotel potovati, ker jih je bilo strah. Nekoč pa je prišel ta zemljevid v roke nekemu mornarju, ki je čez vse te oznake napisal: »Tukaj je Bog!« In stvar se je spremenila. Pomorščaki so spet pluli in odkrivali nova morja in celine. Na tak način si predstavljam Petra. Stopil je v vodo, ker je vedel, da je tam Bog. Naredil je korak vere, pa čeprav v vodo. Vedel je, da je z Jezusom varnejši na vodi kot v čolnu.

Glej Jezusa, ne pa vetra in valov.

Dokler je Peter gledal na Jezusa, je

lahko hodil po vodi in šel proti Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, pa se je zbal in se začel potapljati. Moč nevihte je začela spodkopavati trdnost Petrove vere. Ampak isti veter je bil tam ves čas, tudi pred Petrovo hojo po vodi. Tudi okoli nas besnijo življenjske nevihte, a svoj pogled moramo usmeriti nanj. V tem je bistvena razlika med novodobno duhovnostjo in krščanstvom. Kajti verovati pomeni zaupati Kristusu.

Peter je začel gledati na težko situacijo, ne pa na Jezusa. Njegov um je prišel do zaključka, ki je sicer normalen,

to je v cono znanosti, logike: »Jaz ne morem hoditi po vodi. To je vendar nemogoče!« Zato ga je strah paraliziral. In ko se je začel potapljati, je molil eno najkrajših molitev v Svetem pismu: »Gospod, reši me!« In Jezus je najkrajšo molitev uslišal in ga rešil pred nevarnostjo. Kristusov odziv na Petrov krik je bil takojšen. Ko se potapljamo, nimamo časa za dolgo molitev. Takrat privre iz nas najbolj pristna in goreča molitev. Takrat smo takšni, kakršni smo v resnici, originalni, brez maske »salonske vere«. To je dokaz, da ni treba dolgo moliti, kajti zapisano je, da je Jezus takoj iztegnil roko in

Petra prijel. »Gospod, reši me!« Najkrajša molitev! »Vsak, kdor bo klical Gospodovo ime, bo rešen!« (Apd 2,21; Rim 10,13) Molitev namreč spreminja nas, ne pa Boga ali pa okoliščin, kot običajno pričakujemo.

Jezusove besede, ki sledijo, so zelo pomembne: »Malovernež, zakaj si podvomil?« V izvirniku imamo izraz *oligopistos*, kar pomeni *biti razdeljen na dva dela*. Peter je tako dobil vzdevek *malovernež*, človek z majhno vero. »Peter, zakaj si razdeljen na dva dela?« Znašel se je med čolnom in Jezusom, na smrt prestrašen. Ko sta stopila Jezus in Peter v čoln, pa je veter ponehal. In vsi so se Jezusu priklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.« Ta izjava je predhodnica izjave iz Mateja 16,16: »Ti si Mesija, Sin živega Boga.« Učenci so s tem priznali Jezusovo božanstvo.

Edino Peter si je upal naredil tisto, česar ni bil še nikoli pripravljen storiti nihče drug.

Enajst fantov je ostalo v čolnu, od

koder so vse to samo opazovali. Opa-zovalci pa imajo običajno mnogo nasvetov, pripomb, idej in opazk, vendar brez da bi ob tem karkoli poskusili. Prepričani so, da lahko druge poučujejo in da so njihovi nauki briljanti. Ampak oni so samo teoretiki, nikoli pa si ne upajo postati praktiki. Drži, da lahko takšni modrujejo in ocenjujejo druge, ampak resnica je, da dokler so v čolnu, ne bodo potonili, ne bodo pa tudi nikoli hodili po vodi! Bog potrebuje ljudi, ki se v odločilnih trenutkih ničesar ne ustrašijo.

Zato to ni zgodba o Janezu, ki je hodil po vodi, kajti Janez je ostal v čolnu. To tudi ni zgodba o Andreju, ki je hodil po vodi, kajti tudi Andrej je ostal v čolnu. Edino Peter je hodil po vodi, ker je imel samo on pogum, da je izstopil iz čolna. Edini Zemljan. Ljudje so že hodili po Luni, niso pa še po vodi. Zato ga ne smemo kritizirati, tudi če je bil človek z majhno vero. Kakšna je potem šele naša vera, saj se komaj upamo pomočiti prst v vodo, medtem ko sedimo v čolnu. Morda so

drugi učenci želeli hoditi po vodi, ampak to so bile samo njihove pobožne želje. Dejstvo je, da je to storil samo Peter, čeprav ga v pridigah običajno prikazujemo skrajno negativno.

Preden kritiziramo Petra kot maloverneža, ne pozabimo, da je imeti malo vere bolje kot biti brez vere. Kajti resnica je, da dokler smo v čolnu, ne bomo potonili, ampak tudi ne bomo po vodi nikoli hodili.

Ko je Jezus imenoval Petra »malovernež«, to ni bil očitek ali pa graja.

Tako napadamo Petra. V bistvu to ni bil ukor za Petrov neuspeli poskus, ampak svarilo, ker je Peter premalo zaupal. »Peter, zakaj nisi obdržal svojih oči usmerjenih vame?« Če bi imel Peter svoj pogled usmerjen v Jezusa, bi lahko prepešal Atlantski ocean!

Drži, da se je Peter utapljal, ampak je vsaj poskusil hoditi po vodi, medtem ko ostalih enajst ni niti poskusilo. To je razlog, da o njih ne pridigamo, kajti raje so ostali na varnem. Iz čolna ne

smemo kar na slepo skakati, nekoga posnemati, izzivati nesrečno ali pa to početi zato, ker o tem beremo v Svetem pismu. Kajti Peter je Jezusa prosil za dovoljenje. V vodo skačejo kar tako le fanatiki, zato utonejo brez Božje pomoči. Pot vere se vedno začne s poslušnostjo, ne pa s fanatizmom. (Dietrich Bonhoeffer)

Biti prerok danes, pomeni hoditi po vodi. Sredi poplave mikavnega, popularnega evangelija prosperitete vztrajati v starem evangeliju – to pomeni hoditi po vodi. Držati se vrednot, moralnega življenja – to pomeni hoditi po vodi. Prihajati na bogoslužja v času duhovne mlačnosti – to pomeni hoditi po vodi. Ljubiti, ko je normalno, da drugi sovražijo – to pomeni hoditi po vodi. Biti pošten v času korupcije – to pomeni hoditi po vodi.

Vidiš, da lahko tudi ti hodiš po vodi. Kajti danes je smešno in nenormalno, da nekdo živi drugače kot živi večina. »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.« (Flp 4,13)

Lea Brkič,
pastoralna delavka in
vodja katehetov,
animatorka in
moderatorica na
področju dejavnosti
Evangeljske cerkve
v Novem mestu

Dan po božiču

Božične sveče, ki so bile prižgane med božičnimi prazniki, so že ugasnjene. Božični okraski so pospravljani. Morda je v kakšni škatli še kakšen božični piškot, ki ni več nikomur slasten. V manj kot mesecu dni je božično vzdušje minilo. Čas gre naprej in že kmalu bo treba razmišljati o naslednjih praznikih. Včasih se nam zdi, da se časovna ura vrti hitreje, kot se je nekoč.

Če se vrnemo v dogodke ob Jezusovem rojstvu, so tudi tisti »lepi« dnevi hitro minili. Minil je čas angelskega petja, obiska modrih z Vzhoda, obdarovanja in veselja pastirjev zaradi rojenega Odrešenika. Pričakovali bi, da se bo Jezusovo otroštvo ter starševstvo Marije in Jožefa nadaljevalo tako, kot je to običajno, ko se rodi otrok. Prav gotovo sta bila Marija in Jožef po vseh teh dogodkih prepričana, da sta izpolnila Božjo voljo. Končno bi pričakovali, da bo napočil tudi za njiju čas počitka in čas veselja ob otroku, za katerega sta vedela, da je Mesija. Vendar je bil Božji načrt za

njuno življenje drugačen. Evangelist Matej je zapisal, da je Jožef takoj po odhodu modrih v sanjah dobil naslednje navodilo: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt! Bodi tam, dokler ti ne povem; Herod bo namreč iskal dete, da bi ga umoril.« (Mt 2,13) Jožef bi se lahko upravičeno spraševal: »Ali lahko človek ubije Mesija? Ali je Mesija odvisen od človeka in od tega, kako ga bom jaz zaščitil?«

Jožef ji bil samo človek. Človek pa je bitje, ki nenehno sprašuje, raziskuje, odgovarja in ugovarja. Navodilo, ki ga je dobil od angela, je bilo jasno: »Zdaj vstani, čeprav je noč, vzemi otroka in Marijo in beži v Egipt!« To lahko razumemo kot ukaz: »Ne obotavljaj se, ne sprašuj Marije za mnenje, ne hodi počasi, ampak beži!« – Bog, ali ne zahtevaš od Jožefa preveč? Utrujen od poti zaradi popisa prebivalstva, presenečen nad rojstvom otroka, ki niti ni otrok kot so vsi ostali otroci – naj zdaj še beži? Ali ne bi Bog lahko poslal čete angelov, ki bi varo-

vale to družino pred vsemi Herodovi mi namerami? Ali ne bi bil to še večji čudež, če bi se Heroda nekako onesposobilo, da bi bil za Jezusa neškodljiv? Podobno vprašanje se lahko postavi tudi ob misli na Jezusovo križanje in njegovo smrt.

Bog bi vse to lahko razrešil na tak enostaven način, kot si ga mi radi zamislimo. Vendar ima on mnogo več in mnogo boljših načrtov, kot jih ima človeški rod. Zato se je v svoji suverenosti odločil drugače, kot bi se odločil človek. Od Jožefa je Bog pričakoval poslušnost. Ta poslušnost je zahtevala konkretno akcijo, ki pa ni bila niti malo lahka. Kdaj je Bog to zahteval? Takoj po »božiču«. – Bog, ali ne bi počakal vsaj še kak teden, da otrok malo zraste in postane bolj krepak? Med tem časom pa bi se Jožef in Marija sprijaznila z dejstvom, da pač morajo zbežati na varno. Bog, zakaj zahtevaš tako veliko, pa še tako hitro? Zakaj je en dan po božiču že vse tako, kot da vseh tistih lepih dogodkov božičnih dni nikoli ni bilo in da je pred

človekom le kruta realnost? Mar niso angeli peli o miru na Zemlji? Kakšen mir je to, če Herod mori otroke in celo Jezusu grozi smrt? Bog, čeprav si vsemogočen, zahtevaš, da človek naredi to, kar je za človeka nemogoče – da pred smrtjo obvaruje Mesijo!

Morda se tako sprašujemo tudi mi. Po blagoslovljenih dnevih božičnih praznikov smo že izzvani z novimi problemi. Bog nam želi pokazati, kako se soočiti s situacijami, ki nam niso všeč. Lahko bi jih preprečil, pa jih ne. Zakaj? Na to vprašanje ima odgovor samo on. Vse, kar zahteva od nas, je

le naša poslušnost. Tudi takrat, ko nas kliče v dejanja, ki so za nas nerazumljiva in nelogična. Zagotovo pa ne bomo osramočeni, če bomo sledili njegovim navodilom. Tudi Jožef ni bil osramočen. Bil je na varnem in z Marijo sta ob Jezusovem odraščanju doživljala srečne trenutke. Njegova poslušnost je bila nagrajena. Predvsem pa je izpolnil Božji načrt, ki je bil razodet po preroku Ozeju že mnogo let pred Jezusovim rojstvom: »... iz Egipta sem poklical svojega sina.« (Ozej 11, 1) Ali želiš izpolniti Božji načrt že naslednji dan po »božiču«?

Lush Gjergji

Roke, ki govorijo

Nekaj dobrega se lahko naučiš za celo življenje.

Ko se prebudiš, najprej poglej svoje roke in svoje prste. Ob eni roki se vprašaj: »Kaj bom danes naredil za Boga?« In ob drugi roki: »Kaj bom danes naredil za sočloveka?«

Daj roki skupaj in z molitvijo pojdi v nov dan.

Ko boš imel zvečer že cel dan za seboj in boš utrujen legel, si zopet pomagaj z rokami in se izprašaj: »Kaj sem danes storil za Boga?« In ob drugi roki: »Kaj sem danes storil za sočloveka?« Potem spet skleni roke v molitvi in, če si storil kaj dobrega, se zahvali Bogu. Glede tistega, kar ni bilo dobro, pa prosí Boga za odpuščanje in šele nato mirno zaspi.

Vir: medmrežje

Marija Barborič,
pastoralna delavka in
voditeljica molitvene
skupine v Evangelijski
cerkvi v Novem mestu

Biti napolnjen s Svetim Duhom

Kristjani se večkrat sprašujemo, zakaj trpljenje, stiske, preganjanja, preizkušnje in zakaj je hoja za Gospodom Jezusom mnogokrat tako težka. Pričakovali bi, da bo zdaj, ko hodim z Bogom, življenje lažje, lepše, brez problemov, stisk in tesnobe. Skratka, da bo življenje kot pravljica. Da bomo polni veselja in da se bodo ljudje kar

množično spreobračali. Toda kaj kmalu ugotovimo, da ni tako. Da so potrebna leta učenja, ko se oblikujemo skozi trpljenje, preizkušnje, bitke, odrekanja, padce, razočaranja, da bi bili podobni Jezusu, kot pravi apostol Pavel. Da bi bili dorasli do te mere, da se ne bi zanašali zgolj na človeško modrost in moč, ampak na Božjo moč, na njegovo modrost in vodstvo. Da bi doumeli, da le Božja Beseda in moč Svetega Duha spreminjata človekovo srce in pravzaprav delata vse novo. Kmalu ugotovimo, da za pridobivanje ljudi za Kristusa ni dovolj le človeška moč in sposobnost, ampak, da je to predvsem delo Svetega

Duha. Da pa bi imeli uspeh v evangelizaciji, je zelo potrebno to, kar pravi Sveto pismo – polnost Svetega Duha.

POT K VZVIŠENEMU CILJU

*... temveč naj vas napolnjuje Duh.
(Ef 5, 18; SSP)*

... napolnajte se z Duhom.

(Ef 5, 18; CHR)

Moja beseda in moje oznanilo nista bila v prepričevalnih besedah modrosti, temveč sta se izkazala Duh in moč, zato da vaša vera ne bi temeljila na človeški modrosti, ampak na Božji moči. (1 Kor 2,4-5)

Apostol Pavel piše korintski Cerkvi, da ni prišel k njim z besedo svoje modrosti, ampak se je zanašal na Svetega Duha in mu zaupal. Pavel je dobro vedel, da vera, ki sloni na človeški modrosti, razočara, kajti takšna vera ne prerodi človekovega srca in uma. Pa si pogledajmo na primeru.

V prvem poglavju Danielove knjige je zgodba o Danielu in njegovih treh pri-

jateljih. Po vsej verjetnosti so ga odpeljali iz domovine v izgnanstvo približno 580 let pred Kristusom. Kot vidimo iz odlomka, so med izgnanci izbrali več mladeničev, ki naj bi se kar tri leta učili in usposabljali na kraljevem dvoru. Potrebno je bilo toliko let usposabljanja, da bi stopili pred kralja, ki je samo človek. Ko pa se nekdo spreobrne k Bogu, pa pričakujemo, da lahko kar čez noč postane služabnik Najvišjega. Pozabljamo, da je Jezus rekel, naj naredimo vse narode za njegove učence, ne pa za služabnike. Kajti služabnike si on sam izbira izmed učencev in jih usposablja. Tako kot si je izbral učence, kasneje apostole, in jih nato tri leta usposabljal. A jih je vse na enak način uporabil? Ne! Komur je bilo več dano, se je od njega tudi več pričakovalo. Zavedati se moramo, da služimo živemu Bogu, ki je Kralj nad kralji. In če so se mladeniči iz zgodbe morali usposabljati kar tri leta, da so lahko služili kralju, ki je bil samo človek, potem se ne čudimo, če nas Bog leta in leta usposablja, da bi nas lahko uporabil. Vsi Božji služabni-

ki so šli skozi šolo učenja, testiranja in usposabljanja, preden jih je Bog začel uporabljati.

Med mladeniči iz zgodbe so bili tudi Daniel in njegovi trije prijatelji. Vsem so določili, naj jedo hrano in pijačo, kakršno je jedel kralj. Vsi ti mladeniči so bili Judje, Hebrejci, ki so imeli od Boga dano postavu. Ta postava jim je tudi predpisovala, kaj lahko in česa ne smejo jesti, kaj je čista, kaj pa nečista hrana. Iz zgodbe je razvidno, da so od vseh mladeničev izstopali le ti štirje, ki niso hoteli delati kompromisov. Tudi v izgnanstvu so hoteli služiti Jahveju in mu ostati zvesti. Zato se je Daniel opogumil in prosil kneza evnuhov, naj ugodi njihovi prošnji, da bi lahko jedli samo sočivje in se tako ne bi omadeževali. Ker je bil Daniel Bogu zvest, je Bog storil, da je našel naklonjenost pri knezu evnuhov. Po desetih dnevih so mladeniči stopili pred komisijo. In kaj so videli? Ti štirje mladeniči, ki so jedli samo sočivje, so celo močno izstopali od ostalih. Bili so lepši in bolj rejeni. Zato so lahko ostali pri

takšni hrani in se jim ni bilo potrebno omadeževati s pogansko hrano. Vprašajmo se, koliko se jih je zaradi tega spreobrnilo ali vsaj začelo razmišljati o tem, kdo je Bog? Pismo Hebrejcem daje odgovor: »Jezus Kristus je isti, včeraj in danes in na veke. Ne pustite, da bi vas zapeljevali različni tuji nauki. Zato je dobro okrepčati srce z milostjo, ne pa z jedmi. Te niso nič koristile tistim, ki so se glede njih držali predpisov.« (Heb 13,8-9)

Dobro se je držati postave, zakonov in predpisov, a to samo po sebi ne daje duhovne moči, ampak le pobožen videz, zunanjo formo. Jezus Kristus pa je isti, včeraj in danes in na veke.

V drugem poglavju Danielove knjige je zapisano, da je imel kralj Nebukadnezar sanje, ki so ga tako zelo vznemirile, da ni mogel več spati. Sklical je vse čarovnike, vedeževalce, vražarje in Kaldejce, da mu povedo, kaj je sanjal in da mu razložijo, kaj sanje pomenijo. A nihče ni znal razrešiti te uganke. Zato se je kralj strašno razjezil in

ukazal, naj vse te babilonske modrece pokončajo. Ko je izšel ta ukaz, so iskali tudi Daniela in njegove prijatelje, da jih pobijejo. Daniel pa je bil moder mož in si je izprosil nekaj časa, da bi se lahko tem sanjam posvetil v miru. Vrnil se je domov, stvar razložil svojim tovarišem in skupaj so šli v molitev. In Bog je odgovoril. V nočnem videnju je bila Danielu skrivnost sanj razodeta in Daniel je za to hvalil Boga nebes. Nato je šel do kralja Nebukadnezarja in mu njegove sanje opisal in tudi razložil njihov pomen.

Daniel je sanje ugotovil in jih celo razložil. A ni bil to čudež? Kajti gledano človeško, je to nemogoče. Toda Bogu ni nobena stvar nemogoča. Kaj pa se je zgodilo, čeprav je Danielu sam Bog razodel sanje? Koliko ljudi se je spreobrnilo ali vsaj začelo razmišljati o Bogu, ki razodeva skrivnosti? Nihče! Kaj pa je storil kralj? Zapisano je, da je kralj Nebukadnezar padel na svoj obraz in se poklonil Danielu. Drži, da je dal s tem Nebukadnezar priznanje, da je Danielov Bog nad vsemi bogovi,

toda ali se je spreobrnil ali pa se vsaj poklonil Bogu, ki razodeva skrivnosti? Ne! Kaj pa je storil? Poklonil se je Danielu in ga obdaril ter povišal. A je zaradi tega dogodka nastala kakšna sprememba v srcu Nebukadnezarja? Nasprotno, še globlje je zdrsnil.

Ali se ne srečujemo s takšnim problemom tudi mi? Kdor hodi z Gospodom in preučuje Sveto pismo, postaja modrejši. Saj pravi psalmist, da ga Božja zapoved dela modrejšega od ostalih. Tudi nam se je že večkrat zgodilo, da smo se s kom pogovarjali in da je na koncu strmel in bil osupel nad odgovori. Vendar me to ni osrečevalo. Občutila sem žalost in se spraševala, zakaj? Bolelo me je, ker so občudovali vse drugo, samo Boga ne. Pripisovali so človeški modrosti, ne pa Božji veličini, milosti in ljubezni. In pogostokrat sem pri ljudeh, ki so se tako odzvali, opazila to, kar se je zgodilo tudi Nebukadnezarju. Zdrsnili so še globlje.

Naslednje, tretje poglavje Danielove

knjige govori o tem, kako je dal kralj Nebukadnezar narediti veliko zlato podobo, ki je segala v višino šestdeset komolcev in v širino šest komolcev. Preračunano v današnje mere je to sedemindvajset metrov v višino in okoli tri metre v širino. To je bil ogromen kip. Kralj je dal sklicati vse ljudi tiste pokrajine k posvetitvi te zlate podobe. Morali so priti vsi. In ko so

zadonela glasbila, so se morali vsi vreči na tla in k zlati podobi moliti. Vsi so se vrgli na tla in vsi so častili zlato podobo, razen treh mladeničev: Šadráh, Mešáh in Abéd Negó. Takoj so se našli ljudje, ki so jih hitro zatožili kralju. Kralj se je strašno razjezil. Dal jih je poklicati. Imeli so še zadnjo priložnost. Ko naj bi zadonela glasbila, bi se morali vreči na tla in počastiti

zlato podobo, sicer bodo vrženi v gorečo peč, in to zelo razbeljeno. Ali so se mladeniči ustrašili takšnih groženj ali pa goreče peči? Ne! Kaj pa so rekli? »Ne zdi se nam potrebno, da bi se tebi zaradi tega opravičevali. Če nas naš Bog, ki ga častimo, more osvoboditi, nas bo rešil tudi iz goreče, ognjene peči in iz tvoje roke, o kralj. Pa čeprav ne, vedi, o kralj, da ne

bomo častili tvojih bogov in ne bomo molili zlate podobe, ki si jo postavil.« (Dan 3,16-18)

Ko je kralj slišal te besede, se je strahno razjezil, raztogotil in zapovedal, da peč sedemkrat huje zakurijo ter mladeniče zvežejo in jih vržejo vanjo. Može, ki so mladeniče zvezali in jih vrgli v gorečo peč, pa je plamen ožgal, da so pomrli. Sveto pismo pravi, da je tedaj kralj ostrmel in vstal, kajti videl je štiri može razvezane, kako hodijo sredi ognja, ne da bi bili poškodovani. In četrti izmed njih je bil podoben sinu bogov. Bodimo pozorni na besedico »tedaj«. Koliko časa so bili ti mladeniči v ognju, ne vemo. Verjetno pa so bili v peči kar nekaj časa. Kako lahko to vemo? Ker zgodba ne pravi, da je kralj ostrmel takrat, ko so bili vanjo vrženi, ampak šele »tedaj«. Glede na to, kako se je kralj raztogotil, je verjetno rabil kar nekaj časa, da ga je ta togota minila. Medtem ko se je on boril s svojo jezo, pa so mladeniči v peči slavili Boga. Kako to vem? Človek, ki joče, je navadno sključen in

stoka. Oni pa so v peči plesali, kar pomeni, da so bili razvezani, svobodni in veseli. Ko pa je nekdo vesel, Boga slavi. In ti mladeniči so ga slavili, kajti z njimi je bil sam Gospod Bog. Ko je kralj to videl, je pristopil k peči in mladeniče poimensko pozval, naj pridejo ven. Dejal je: »Šadráh, Mešáh in Abéd Negó, služabniki Boga Najvišjega, pridite ven in stopite sem!« (v. 26) Hitro so stopili ven in vsi ljudje in kralj so še bolj ostrmeli, ko so videli, da ogenj ni imel nobene moči nad njihovimi telesi. Lasje na njihovih glavah niso bili osmojeni, njihova oblačila niso bila ožgana in nanje ni prišel niti vonj po ognju. Tedaj je kralj izjavil: »Hvaljen bodi Bog Šadráhov, Mešáhov in Abéd Negójev, ki je poslal svojega angela in osvobodil svoje služabnike, kateri so zaupali vanj, prestopili kraljev ukaz in bili pripravljene žrtvovati svoja telesa, da ne bi častili nobenega drugega boga in ga ne molili, razen svojega Boga. Zato zdaj ukazujem: >Kdor koli, ne glede na ljudstvo, narod ali jezik, ki bi izrekel kletev zoper Šadráhovega, Mešáhovega in

Abéd Negójevega Boga, bodi razsekan na kosce, njegova hiša spremenjena v razvaline; kajti ni drugega Boga, ki more rešiti, kakor je ta.« (Dan 3,28-30)

Kakšna sprememba! Ko je Daniel kralju opisal njegove sanje in mu jih razložil, je kralj Daniela občudoval, se mu poklonil, ga obdaril in ga povišal. Tokrat pa se je zgodilo povsem drugače. Kralj Nebukadnezar, poganski kralj, mladeničev ni občudoval, niti jih ni obdaril ali pa povišal, kot se je to zgodilo Danielu, ampak je slavil Boga. »Kralj Nebukadnezar vsem ljudstvom, narodom in jezikom, ki prebivajo po vsej zemlji: Mir naj se vam pomnoži! Zdi se mi prav, da sporočim o znamenjih in čudežih, ki jih je Bog Najvišji storil pri meni. Njegova znamenja, kako so vzvišena, in kako mogočni so njegovi čudeži! Njegovo kraljestvo je večno kraljestvo, njegova oblast je iz roda v rod.« (Dan 3,31-33)

Sprašujemo se, zakaj mora kristjan skozi takšne stiske in preizkušnje. Ko

se nekdo spreobrne, pogostokrat razmišlja, da mu bo zdaj, ko je Božji otrok, vse lepo. Da bo Bog skrbel za vse. A ko nekaj časa hodi z Gospodom, vidi, da ima še več problemov, stisk in skušnjav. Skratka, čisto nasprotje tistemu, kar je pričakoval. Postane zmeden in največkrat mu vera opeša. Ker na začetku še ne razume, da krščanstvo ni pravljica, ampak to, kar pravi Sveto pismo: »Vsak dan vzemi križ in hodi za Gospodom.« To vključuje učenje, odrekanje, usposabljanje, preizkušnje in duhovne bitke.

Daniel in njegovi trije tovariši so se v izgnanstvu odločili za zvestobo Bogu, ne glede na to, kakšno ceno bodo plačali, in ne glede na to, da se je toliko njihovih rojakov sprijaznilo s poganskimi navadami. A preden je prišlo do zaželenih rezultatov, je bil dolg proces. Na začetku smo videli, da so se držali Božjih navodil glede hrane, ker se niso hoteli omadeževati. Se pravi, da so preučevali Božjo Besedo in so bili v neprestani molitvi. Tako so postali modrejši in so bili pos-

tavljeni na vidnejše položaje. Vendar vse to ni nikogar pripeljalo k iskanju Boga. Šele tedaj, ko so bili ti trije mladeniči vrženi v peč, in so bili pripravljeni darovati svoja življenja, vidimo premike. Poganski kralj Nebukadnezar je začel slaviti živega Boga Jahveja. Vsemu narodu je ukazal, da morajo častiti Boga, ki dela čudeže.

Tudi mi imamo takšna pričevanja. Preden sem se spreobrnila, sem zelo rada prebirala različne revije, romane, horoskope ... Ko pa sem se spreobrnila in sem začela brati Sveto pismo, pa me prvenstveno vse to ni več zanimalo. V srcu sem začutila, da ima odgovore na moja življenjska vprašanja samo Bog, ki je izpolnil praznino v mojem srcu. Mnogi so mi ponujali različno duhovno literaturo, od novodobnih new age knjig do znanih uspešnic. Ker sem to odklanjala, so mi očitali, da sem pristranska, nerazgledana, ozkogledna in fanatična. Posebno na samem začetku, ko sem postala prepričana kristjanka. Mnogokrat so me zasmehovali, češ, le kdo še v post-

moderna družbi bere Sveto pismo? Da je potrebno iti s časom naprej, ne pa živeti v nekih zastarelih iluzijah. Minilo je kar nekaj let, ko so me ti isti ljudje, ki so se mi prej posmehovali, začeli občudovati. Čudili so se, kako mirna in vesela sem, kljub stiskam, ne da bi godrnjala. Kako potrpežljivo sem prenašala krivice, ne da bi govorila proti drugim. Tudi ko sem zgubila zaposlitev, sem zaupala Bogu, kar je bilo drugim v pričevanje. Kadar smo se pogovarjali, so me začeli občudovati, in velikokrat se je zgodilo, da so me spraševali, od kod mi taka modrost. Končno sem spoznala, da je Bog tisti, ki nas opravičuje in povišuje.

Marsikdaj opazim, da si verniki vzamejo le nekaj minut za branje Svetega pisma in za molitev, ali pa še tega ne, ure in ure pa za prebiranje raznoraznih knjig. Pa knjige zelo cenim in jih rada berem. Vendar se zavedam, da obstaja knjiga vseh knjig, Sveto pismo. Koliko vernikov še vedno prebira knjige z novodobno duhovnostjo z opravičilom, da so tudi v njih dobre

stvari, dobri nasveti in dobre misli. Res je, ampak Bog ima najboljše in najmodrejše. Samo Bog ima odrešujoče in osvobajajoče. Zgodi se, da nam sosedje ali sodelavci ponudijo kakšno knjigo, ki jo vzamemo iz navihane preračunljivosti, kajti pomislimo, da če bomo mi vzeli njihovo knjigo, bodo potem tudi oni vzeli krščanske knjige. A se to nikoli na dolgi rok ne obrestuje.

Mladenci iz prebrane biblične zgodbe so naredili jasno črto, kaj je Božje in kaj je posvetno. Brez vsake popustljivosti. Niso hoteli vsega skupaj pomešati in se omadeževati. Ta Božji princip ne velja samo za omenjene mladeniče, ampak za vse bogaboječe. Tako so ravnali tudi v prvi Cerkvi: »Prihajalo je veliko verujočih, ki so javno priznavali svoja dejanja. Številni med temi, ki so se pečali z vražarstvom, so znesli knjige na kup in jih javno sežgali.« (Apd 19,18-19)

Kralj Nebukadnezar je slavil Boga. Zakaj? V življenjih mladeničev je videl

zaupanje v živega Boga. Videl je očitno Božje posredovanje. Ogenj, v katerega so bili vrženi, ni imel nobene moči nad njimi. Iz peči so prišli nedotaknjeni. Zakaj ogenj ni imel nad njimi nobene moči? Ker je bil ogenj, ki je bil v njih, močnejši kot ogenj, ki je bil okoli njih. Leta so se napolnjevali z Božjo močjo in ko so bili v preizkušnji, so preizkušnjo prestali in Bog se je lahko izkazal. Niso se sami branili, niti pravdali. Bog jih je obvaroval, zaščitil in uporabil v slavo svojega imena.

Ljudje nas opazujejo. Ne poslušajo toliko naših besed, ampak predvsem opazujejo naše življenje. Opazujejo, koliko v resnici verujemo Bogu, koliko mu zaupamo, koliko živimo s tem Bogom, za katerega trdimo, da je edini pravi Bog.

Kam se zatekamo, ko smo v stiskah? Kje iščemo tolažbo, ko smo žalostni, obupani in kadar ne vidimo izhoda? Kje iščemo navodila, vodstvo in nasvete? Kje iščemo pomoč, ko nas skrbi negotova prihodnost, ko ne

vemo, kako preživeti z minimalnimi dohodki in ko nas skrbi za zdravje? Kam se zatekamo, ko nas skrbi za naše otroke? Kam se zatekamo, ko nas kdo sramoti in ko trpimo krivico? Je naše zaupanje res v Bogu? Ali naše življenje res govori okolici, koliko resnično je Bog živ, dober, usmiljen, mogočen in vreden zaupanja?

Ljubi, ne čudite se požaru, ki prihaja nad vas, da vas preizkusi, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega. Nasprotno, kolikor ste soudeleženi pri Kristusovem trpljenju, bodite veseli, da se boste veselili in radovali tudi, ko se bo razodelo njegovo veličastvo. Blagor vam, če vas zaradi Kristusovega imena sramotijo, saj nad vami počiva Duh slave, Božji Duh.

(1 Pet 4, 12-14)

Gospod je dober, utrdba ob dnevu stiske in pozna tiste, ki se zatekajo k njemu.

(Nah 1,7)

Atonija Blatnik

Obdobje miru

V Apostolskih delih, v 9. poglavju, v 31. vrstici beremo o obdobju miru: »Cerkev je tedaj po vsej Judeji, Galileji in Samariji živela v miru. Izgrajevala se je, napredovala v strahu Gospodovem ter rasla v tolažbi Svetega Duha.«

Pred tem odlomkom Sveto pismo poroča o silovitem preganjanju Cerkev, tri poglavja naprej pa spet vidimo, da je Peter v ječi in da je bila Cerkev ponovno preganjana. Vmes pa je bilo obdobje miru.

V vojni se ne da dolgo živeti. Obdobje miru nam je še kako potrebno in dragoceno.

Kako je prva Cerkev izrabila navedeno obdobje miru? Sveto pismo pravi, da se je Cerkev v tem obdobju **izgrajevala, napredovala** v strahu Gospo-

dovem in **rasla** v tolažbi Svetega Duha. Tu imamo tri glagole, ki opisujejo dogajanje na duhovnem področju v obdobju miru: Cerkev se je *izgrajevala, napredovala* in *rasla*. Ne vem, kaj bi o tem povedali teologi, povem lahko le svoje razmišljanje. Vemo, da je Gospod tisti, ki gradi svojo Cerkev. Toda pri tej izgradnji smo aktivni tudi mi sami. Če Sveto pismo pravi, da se je Cerkev izgrajevala, to zagotovo ne pomeni samo tega, da so se Cerkvi pridružili novi ljudje. Gradbeniki vedo, da se hiše ne zgradi tako, da se opeko strese na kup. Če se hoče nekaj izgraditi, je potrebno imeti načrt. Gradbenik ve, kam bo vgradil posamezen element in zakaj, da bo stavba trdna in funkcionalna. Prav tako Cerkev ne more biti trdna, močna in zdrava, če se ljudje skupnosti priključijo samo kot opazovalci, medtem ko se pa v samo Cerkev »ne vgradijo«, če v njej ne najdejo svojega mesta in svojega namena. Kdor je vgrajen v Cerkev, v njej običajno tudi obstane. Opeke, ki jo zidarji vgradijo v zid, se ne da zlahka iztrgati in odnesti stran. Nasprot-

no pa opeko, ki je ostala nekje ob zidu na tleh in je niso vgradili v stavbo, lahko vsakdo prime in odnese proč. Vsak od nas je poklican v službenje Gospodu z namenom. Gospod želi vsakega od nas uporabiti. V času relativnega miru, ki ga sedaj uživamo, je prav, da se usposabljammo za delo služenja Kristusovemu telesu, to je Cerkvi, ter tako pripomoremo k svoji osebni izgradnji in izgradnji skupnosti.

Sveto pismo pravi, da je Cerkev v obdobju miru tudi napredovala v strahu Gospodovem. Strah Gospodov je začetek modrosti. Strahospoštovanje se rodi in raste v srcu, ki išče Gospoda in ga spoznava bolj in bolj. Pravi odnos do Gospoda je odnos globokega spoštovanja in hvaležnosti, odnos ljubezni, predanosti in poslušnosti. Tudi za to nam je dan čas miru, da rastemo v spoznavanju Gospoda in v strahu Gospodovem.

Navedena vrstica navaja tudi, da je Cerkev rasla v tolažbi Svetega Duha. Sveti Duh je resnični Tolažnik. Njego-

ve tolažbe razveseljujejo našo dušo tudi v času najhujše stiske. Samo on je sposoben usmeriti naš pogled navzgor in naprej, da se ne oziramo nazaj in se ne vrtimo okrog preteklih krivic in stisk, pač pa gremo odločno naprej, s pogledom uprtim v Gospoda Jezusa. Tolažba Svetega Duha, njegova moč, njegova modrost, njegovo vodstvo, njegov ogenj – vse to nam je nujno potrebno, da lahko tudi mi, tako kot prva Cerkev, izkoristimo obdobje miru, da se izgrajujemo, napredujemo in rastemo.

Poglejmo še, čemu obdobje miru ni namenjeno. Ni namenjeno duhovnemu lenarjenju in duhovnemu spanju. To je zelo nevarno, saj prav to sovražnik želi doseči, ko nam daje občutek preutrujenosti. Želi, da bi izpustili svoje duhovno orožje in bi nas dobil nepripravljene in neoborožene. Ne dajmo mu tega veselja!

To je čas, ki nam je dan, da se pripravimo na nov spopad s sovražnikom, na nove duhovne bitke. Izgrajujmo se

v skupnosti, bodimo koristni povsod, kjer zmoremo, ukoreninimo se čim globlje v duhovno zgradbo, podpiraj-

mo enotnost ... Rastimo v spoznanju Gospoda Jezusa in to v pravem odnosu do njega. Rastimo v Svetem Duhu,

njegovi tolažbi, njegovi gorečnosti,
modrosti, moči ... Rada bi nas vse
spodbudila: Dobro izkoristimo čas

miru, da bomo imeli dovolj moči in da
bomo, kot je rekel Primož Trubar, stali
in obstali tudi v težkih časih!

dr. Daniel Brkič

Neverjetno

Božje

kraljestvo

In Jezus je govoril: »Kako naj ponazorimo Božje kraljestvo in s kakšno prilikom naj ga predstavimo? Takšno je kot gorčično zrno, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji. Ko pa je vsejano, raste in postane večje od vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnezdit v njegovi sencí.« (Mr 4,30-32)

Najprej naglašam, da je evangelist Marko v svojem zapisu uporabil izraz »Božje« kraljestvo, ne pa »nebeško« kraljestvo, kot to najdemo pri evangelistu Mateju. (Mt 13,31) Matej je evangelij napisal predvsem za Jude, ki pa iz strahospoštovanja do Boga Božjega imena in njegovih izpeljank niso uporabljali, zato so ga raje nadomestili z drugimi izrazi.

Jezusove parabole (gr. *παραβολή*, to pomeni *primerjava slikovitih polovic*) so vzete iz resničnega življenja in so način judovskega slikovitega izražanja. Jezus jim skorajda ni drugače govoril, razen v prilikah. Da bi Jezus ponazoril pomen in rast Božjega kraljestva (gr. *το Βασίλειο του Θεού*), je vzel za primer majceno gorčično seme, ki je veljalo za najmanjše zrnice. Tako kot pravi Zaharija 4,10: »Ne zaničuj majhnih in skromnih začetkov.« Pričakovali bi, da bo Jezus izbral največje, najboljše, najmodrejše in najdražje, ampak se je odločil za najmanjše in povsem običajno. Izbral je ribiče in cestinarje, z eno besedo grešnike. Pričakovali bi, da bo Božje kraljestvo primerjal s cedro ali vsaj s hrastom, ne pa z gorčičnim semenom, ki je imelo v tedanjem času pregovorno status najmanjšega, komaj vidnega in nepomembnega. (Mišna Niddah 5,2) Ko pa zraste, postane večje in močnejše od vseh zelišč, grmovnic (gr. *λάχανοι*). Verjetno je šlo za rastlino z botaničnim imenom »sinapis nigra«.

Potem so tu še ptice neba, ki ponazarjajo vse narode sveta, univerzalnost Božjega kraljestva Kristusove Cerkve. Jezus namiguje na pogane, ki bodo vključeni v kraljestvo, čeprav Judje tega nočejo slišati. Že stara zaveza preroško omenja vsakovrstne ptice, ki bodo prebivale v senci njenih vej. (Ez 17,23) To poudarja tudi vrstica, ki jo je Jezus zagotovo poznal: »Med njenim vejevjem in v njeni senci so gnezdile vse ptice neba ...« (Ez 31,6) Tudi Daniel omenja podobno: »... imele so senco in na njegovih vejah so gnezdile ptice neba ...« (4,9) In Psalm prav tako: »Ob njih prebivajo ptice pod nebom, izmed vej se oglašajo.« (104,12)

Jezus potrjuje, da bo Bog naredil iz majhnih začetkov veliko kraljestvo, ki bo večje od tedanjega rimskega imperija. Gorčica namreč zraste v višino do štirih metrov in doseže debelino štirih centimetrov. Naprej je seme neznatno, skrito v zemlji, konča pa tako prepričljivo in impresivno, da daje močan vtis. Zato so rabini učili,

da se gorčica ne seje po vrtovih, ampak na njivi, ker potrebuje veliko prostora. (Kil'ayim 3,2) Toliko zraste, da daje celo senco, ki v bibličnem jeziku označuje počitek, spokojnost, varnost, zavetje in mir.

Začelo se je le z dvanajstimi učenci. A če bi vsak pripeljal k Jezusu samo eno osebo letno, bi bila rast števila verujočih kot rast gorčičnega semena. V petih letih bi jih bilo 640, v desetih letih 20.480, v dvajsetih letih 20.971.520, v petindvajsetih letih pa že 1.342.177.280 verujočih ... Kako eksplozivna rast! Evangelist Luka, doktor, je hotel Teófilu povedati, da gre pri Božjem kraljestvu za popolno izpolnitev in dovršenost, ki je brez meja. A to ni vse. Jezus govori tudi o košati zeleni krošnji, v kateri lahko živijo ptice neba, v senci in na varnem. Gre za različne vrste ptic v isti krošnji. Tako je sestavljena tudi vesoljna Kristusova Cerkev, ki je ena, sveta in apostolska, ena sama krošnja, v njej pa mnogo različnih ptic neba. Omenjena Jezusova parabola je lep

primer ekumenskega sožitja in sobivanja Kristusove Cerkve. Naglašeno je, da so veje velike, na široko razprostrte. To pomeni, da je Božje kraljestvo dostopno in ptice neba vabi z dobrodošlico in z odprtostjo. Zato mora biti tudi Cerkev takšna. Ker Bog ni nameraval iz svoje Cerkve narediti hladilnika, v katerem bi čuval in varoval našo pokvarljivo pobožnost. Nikoli ni nihče tako slab, da ne bi smel biti v Cerkvi, niti ni nihče toliko dober, da bi bil lahko brez nje. Cerkev mora biti topel inkubator za resnično duhovno prerrojene kristjane, ki bodo znali biti aktivni, reaktivni, proaktivni in kreativni. Cerkev je duhovna bolnišnica, ne pa sodišče ali pa muzej za svetnike. Zato se mora Cerkev stalno reformirati, da ne bi zatajila v svojem primarnem poslanstvu. Zato, da cerkev ne postane sektaška, zaprta in ozka, so potrebne stalne spremembe. Spomnil sem se manj znane Ezopove basni, ki pripoveduje o vrani, ki je poskušala piti vodo iz vrča. Ker je imel lončeni vrč dolgo in ozko grlo, vrana ni mogla priti do vode. Znašla se je tako, da je

začela v vrč metati kamenčke in je s tem dvignila raven vode. Tako se je napila vode sama in tudi druge poljske živali so lahko prišle in pile. Enako velja za Cerkev. Žejnim je zaradi predolgega in zelo ozkega »cerkvenega« grla mnogokrat evangelij nedosegljiv, nezanimiv in nerazumljiv. Zato vsi, ki si upamo in drznemo v vrč Cerkve metati kamenčke – za kar smo kritizirani –, omogočamo, da se nivo vode dviguje. Mi ne moremo ustvariti več vode kot je je (več evangelija in več Božje milosti), ampak iščemo načine, kako bi lahko služili drugim v dobro in jim to vodo življenja približali. Vsaka pridiga o reformah je en tak kamenček, ki dviguje vodo.

Všeč mi je, ker Jezus naglasi, da ptice neba v krošnji tudi gnezdiijo, kar pomeni, da niso le občasne obiskovalke, ki priletijo in spet hitro odletijo, ampak najdejo v tej krošnji svoj dom in se v teh gnezdih tudi razmnožujejo, imajo potomstvo. Cerkev ne sme postati kot kolodvor, kamor ljudje pridejo in spet hitro odidejo, ampak kraj, kjer

imajo verniki svoj stalni dom, toplo ognjišče. Omenjena Jezusova prilika je tudi misijonarska. Vsaka Cerkev mora imeti jasno vizijo in pogum, da bi v njeni krošnji kar se da veliko ptic našlo svojo

senco in bi se v njej tudi ugnezdilo. Zato, da bo krošnja vsake Cerkve privlačna in varna, pa se trudimo živeti po bibličnem načelu, ki ga je izrazil John Stott: »Edinost v bistvenem, svoboda v postranskem, ljubezen v vsem.« Naučiti se moramo živeti kot »edinost v spravljeni različnosti«.

Teolog Walter Kasper je duhovno sožitje in dialog lepo uprizoril z zgodbo, v kateri se znajdetta dva prijatelja na nasprotnih bregovih zelo široke reke. Rada bi se srečala in se pogovorila, a reke ne moreta prečkati. Nikjer tudi ni nobenega mostu. Kaj lahko naredita? Vsak od njiju se mora po

svoji strani brega odpraviti proti izviru te reke. S tem bo za njiju reka postajala ožja in če ne prej, se bosta zagotovo srečala ob izviru. Celotna Cerkev se mora vrniti nazaj k izviru, kot so učili reformatorji, *Ad fontes*. Skupni izvir vsem je Sveto pismo, *Sola Scriptura*, ki pa nas ne vodi k sebi, h knjigi, ampak h Kristusu, živi Besedi, da bi obrodili sad Duha, ki je ljubezen. Le tako bodo v krošnjo celokupne Cerkve priletele različne ptice neba in v njej tudi ostale, vsaka v svojem gnezdu. Takšno rastoče Božje kraljestvo ima Kristus, kajti on sam je to Božje kraljestvo, ki se nam je približalo in prišlo med nas.

Avtor neznan

Zgodba o nekem dečku

Bil je vroč poletni dan. Že cel mesec ni deževalo. Suša je popolnoma uničila polja. Krave niso več dajale mleka. Potoki so bili suhi. Nekaj kmetov je zaradi propadlega pridelka celo izgubilo ves svoj zaslužek. Moj mož in njegovi bratje so trdno delali, da so vsaj delno namočili presuho zemljo. Vsak dan znova so morali s tovornjakom po vodo od lokalnega črpališča. Vendar je bilo tudi to črpanje vode natančno odmerjeno. Če ne bi kmalu začelo deževati, bi izgubili vse.

Tistega dne sem se naučila, kako pomembno je, da svoje tegobe delimo z drugimi. Doživela sem pravi čudež. V kuhinji sem pripravljala kosilo za moža in njegove brate, ko sem opazila, da moj šestletni sin Billy koraka proti gozdu. Njegova hoja pa ni bila

sproščena in igriva. Drža njegovega telesa je izražala resen namen. Čeprav sem ga videla le v hrbet, je bilo očitno, da se je trudil hoditi počasi.

Nekaj minut po tem, ko je izginil v gozd, je že prišel ven in stekel nazaj do hiše. Mislila sem, da je s tem naloga, ki si jo je zadal, opravljena, zato sem se vrnila k pripravljanju kosila. Vendar je kmalu zatem enako kot prej zbrano in mirno hodil proti gozdu, nato pa hitro stekel nazaj do hiše. To je trajalo približno eno uro. Ker me je zanimalo, kaj počne, sem se odločila, da mu bom sledila.

Pazila sem, da me ne bi videl, saj je očitno opravljal pomembno delo in pri tem ni potreboval svoje mamice.

Medtem ko je hodil, je skupaj držal obe roki in v dlaneh previdno nosil vodo. Te je bilo zelo malo, morda za dve ali tri jedilne žlice. Ko je šel noter v gozd, so veje vsakič oplazile njegovo majhno glavo, vendar se jim ni skušal izogibati. Imel je precej bolj

pomembno nalogo. Ko sem se mu malo približala, sem zagledala neverjeten prizor. Nekaj velikih jelenov s širokim rogovjem je stalo zelo blizu Billyja, on pa je neustrašno stopil do njih. Skoraj sem zavpila, da naj se hitro umakne. Ko je Billy počepnil, pa se jeleni niso niti premaknili. Nato sem

na tleh zagledala majhno srnico, ki je bila očitno zelo dehidrirana in izmučena zaradi strašne vročine. Z velikim naporom je dvignila glavo in v trenutku spila vso vodo iz rok mojega sina.

Billy je nato hitro stekel nazaj do hiše. Sledila sem mu do vodovodne pipe, ki

smo jo že pred časom morali zapreti zaradi velike suše. Billy pa jo je odprl in voda je začela počasi kapljati. Z rokami je naredil »jamico« v dlaneh in v njo lovil kapljice vode. Sonce je močno pripekalo, vendar ga to ni zmotilo. Takoj sem razumela, zakaj me ni prosil za pomoč. Prejšnji teden se je namreč igral z gumijasto cevjo in po nepotrebnem spuščal vodo in takrat smo mu jasno povedali, da moramo z vodo strogo varčevati.

Skoraj dvajset minut je moralo miniti, da so kapljice napolnile njegove roke. Nato je vstal in se ponovno namenil v gozd. Nenadoma pa je zagledal mene. Od solz so se mu takoj orosile oči. Rekel mi je: »Saj varčujem.«

Pridružila sem se mu z majhno posodico vode iz kuhinje. Dovolila sem mu, da je sam odšel do srnice, saj je bila to njegova naloga. Jaz pa sem ga od daleč samo opazovala.

Na robu gozda sem občudovala fantka z najlepšim srcem na svetu. Ves

svoj trud je vložil v to, da bi rešil življenje živali. Začela sem jokati in nenedoma sem opazila, da so se mojim solzam pridružile še dežne kapljice, ki so ravno takrat začele padati z neba. Kot da bi od ponosa jokal sam Bog.

Nekateri bodo morda rekli, da je bilo to samo naključje in da čudeži ne obstajajo. Tako in tako bi moralo začeti deževati. In temu ne nasprotujem. Vse, kar lahko rečem, je to, da je dež, ki je začel padati tisti dan, rešil našo kmetijo ... tako kot je dejanje malega fantka rešilo življenje srnici.

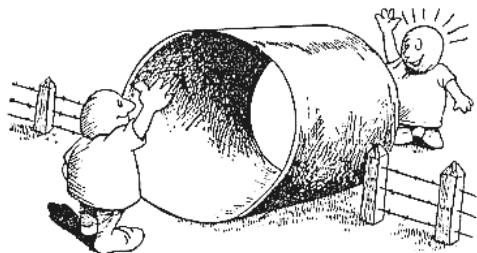
Ne vem, če bo ta članek kdorkoli kdaj prebral ... V srcu čutim, da sem ga morala napisati v čast mojemu čudovitemu sinu, ki je bil prekmalu vzet od mene ... V majhnem telescu, ki je reševalo življenje živali in ga je ob tem opeklo sonce, sem odkrila pravi obraz Boga.

Prevod: Ema Vitek

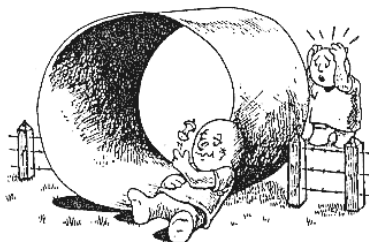
Vir: <http://gatewaytojesus.com/inspirationalstoriespage1.html>

Avtor neznan

Evangelij v slikah

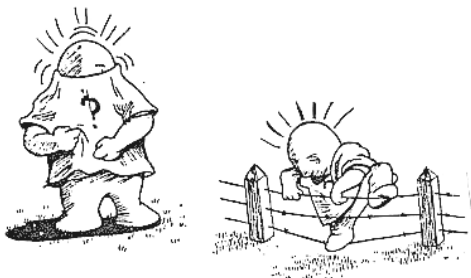
V začetku sta bila Bog in človek prijatelja in nič ju ni ločevalo.

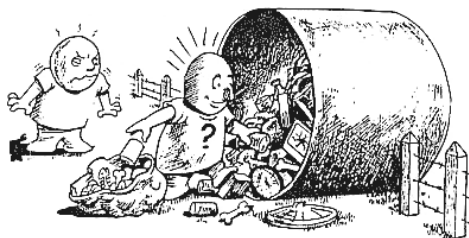
Nekega dne pa se je človek v svoji svobodi odločil, da mu je vseeno, in ne da bi pomislil, je vrgel neko stvar v cev ...

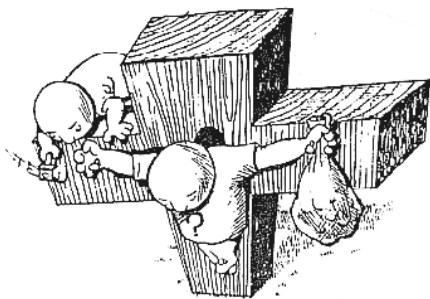
In potem spet in spet ... V kratkem času je človek prekinil prijateljstvo z Bogom, ker je bilo v cevi preveč nesnage. Nista se več videla, niti pogovarjala in zaradi tega je Bogu od žalosti pokalo srce.

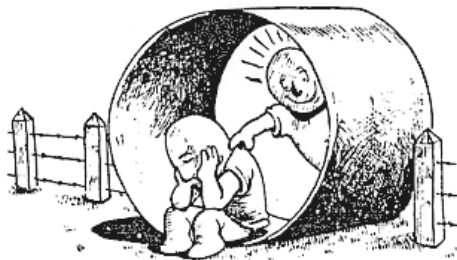
Toda Bog ni hotel ostati pri tem. Preoblekel se je v človeka in prišel na svet v osebi Jezusa Kristusa. Preskočil je ograjo, ki je ločevala človeka od Boga ...

... in začel pobirati nesnago iz cevi ter jo metati v svojo vrečo. Kmalu je bila cev popolnoma očiščena, toda človek se je jezil.

Potem je človek Jezusa Kristusa kar ubil. Ker pa iz rok ni hotel izpustiti vreče z nesnago, ga je človek pribil na križ skupaj z njo.

Tri dni pozneje, ko se je človek počutil osamljenega, ga je Jezus Kristus, ki je vstal od mrtvih, potrepal po ramah in mu rekel: »Prijatelj, ali se ne bi raje obrnil k meni?«

+ + +

Ljubeči Bog se zanima zate, kdor koli si in kakršen koli si. Želi, da bi bilo vajino prijateljstvo ponovno vzpostavljeno. Sveto pismo pravi: **»Če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen.«** (Pismo Rimljanom 10,9) Kajti **»Bog je svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.«** (Evangelij po Janezu 3, 16-17)

MOLITEV

»Jezus Kristus, verujem, da si izplačal ves dolg mojih grehov, ko si namesto mene umrl na križu, da lahko jaz večno živim. Verujem tudi, da te je Bog tretji dan obudil od mrtvih, zato ti lahko zaupam. Z usti izpovedujem, s srcem pa verujem, da si ti moj edini Odrešenik in Gospod. Priznavam ti svoje grehe in se odpovedujem vsem duhovnim vplivom zlih sil in oblastem teme. Zdaj te prostovoljno sprejemam in ti izročam svoje celo življenje. Hvala ti za odrešenje in za dar večnega življenja. Verujem v tvojo milost in ljubezen. Amen.«

V ČLOVEKU, KI JE POLN SAM SEBE, NI PROSTORA ZA BOGA.

[BAAL SHEM TOV]

ZAČETEK ODREŠITVE JE SPOZNAVANJE GREHA.

[LUCIJ ANEJ SENEKA]

BOLJŠE JE NIČ REČI KOT NIČ POVEDATI.

[PORTUGALSKI]

NA SVETU NI NIČ MOČNEJŠEGA IN NIČ ŠIBKEJŠEGA OD BESEDE.

[IVAN SERGEJEVIČ TURGENJEV]

VSE TISTO, KAR SEM VIDEL, ME UČI, DA ZAUPAM STVARNIKU

VSEGA TISTEGA, ČESAR NISEM VIDEL.

[RALPH WALDO EMERSON]

BOG ME VARUJE, KO DELAM, IN LJUBI, KO PREPEVAM.

[RABINDRANATH TAGORE]

KDOR V TEMI KLEČE MOLI, TA RES MOLI.

[KITAJSKA]

VSAKA ČLOVEŠKA MOLITEV V BISTVU POMENI:

O, BOG, STORI, DA DVA KRAT DVA NE BO ŠTIRI!

[TURGENJEV]

ZARADI VIHARJEV POŽENEJO HRASTI GLOBLJE KORENINE.

[GEORGE HERBERT]

NAUČITE SE TRPETI. KDOR PRAV TRPI, MANJ TRPI.

[ANATOLE FRANCE]

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 040/469-749

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Če so vaši grehi **rdeči kakor škrlat,**
bodo beli kakor sneg.

Sveto pismo, Izaija 1,18

